

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M Ě N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: JUDr. Z. A., proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení, pracoviště Praha - regionální referát rozhodovací činnosti**, se sídlem Sokolovská 855/225, Praha 9, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. 2. 2009, č. j. 12 Ca 23/2007 – 65,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 1. 10. 2007, č. j. 1034/0002-2334/2007/BH/191. Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce proti výzvě Okresní správy sociálního zabezpečení Praha – západ ze dne 27. 8. 2007, č. j. 22009/220/9010/2007/420/07/DŠ, k zaplacení nedoplatku na pojistném v náhradní lhůtě a tato výzva byla potvrzena. V odůvodnění rozhodnutí žalovaná uvedla, že správní orgán I. stupně (dále jen OSSZ Praha – západ) zaslal plátcí pojistného výzvu k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě, neboť při kontrole plnění povinností vyplývajících ze zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, zjistil, že na účtu OSSZ Praha – západ, variabilní symbol X, pod nímž je evidována malá organizace – JUDr. Z. A., X T. 203, IČ: X je splatný dluh na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a penále vyplývající z vykonatelného výkazu nedoplatků č. j. 3280/07 ze dne 30. 7. 2007. Výkazem nedoplatků byla plátcí pojistného uložena povinnost zaplatit pojistné a penále ve výši 197 990 Kč, proto OSSZ vyzvala plátce k zaplacení

nedoplatků v náhradní lhůtě v uvedené výši. Uvedený výkaz nedoplatků se stal vykonatelným dne 30. 7. 2007. Ku dni vystavení výzvy k zaplacení nedoplatků v náhradní lhůtě, tj. ku dni 27. 8. 2007, měl plátce pojistného vůči OSSZ Praha – západ splatný závazek, aniž by měl povoleno hradit dlužné pojistné a penále ve splátkách. Proto byl v souladu s ustanovením § 73 odst. 1 zák. č. 337/1992 Sb. v platném znění, vyzván k zaplacení splatného nedoplatku ve výši 197 990 Kč, vyčísleného vykonatelným výkazem nedoplatků v náhradní lhůtě do 8 dnů od doručení výzvy. OSSZ přitom vyhověla žádosti plátce pojistného o opakované zaslání výkazu nedoplatků ze dne 30. 7. 2007, č. j. 3280/07 a dne 11. 9. 2007 mu žádaný výkaz znovu zaslala. Do dne vyhotovení rozhodnutí o odvolání (1. 10. 2007), však odvolací orgán doplnění odvolání neobdržel. Vzhledem k tomu, že plátce pojistného ve svém podání ze dne 3. 9. 2007 neuvedl žádné námitky, odvolací orgán neshledal důvody, pro které by nebylo možno zahájit exekuci ve smyslu ustanovení § 73 zák. č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, v platném znění, ani důvody k zastavení či zrušení výkonu rozhodnutí. Proto bylo odvolání zamítnuto a napadená výzva k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě potvrzena.

Ve včas podané žalobě vyslovuje žalobce nesouhlas s právní kvalifikací věci žalovanou, neboť je přesvědčen, že jejím postupem byl v rozporu s čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky zkrácen na svých právech. Žalobce poukazuje na svou „Výzvu“ ze dne 27. 7. 2006, kterou vyzval OSSZ, aby k uspokojení svých nároků za žalobcem, využila institutu návrhu na nařízení exekuce příkázáním pohledávky ze soudní úschovy u obvodního soudu pro Prahu 1, vedené pod sp. zn. Sd 58/2000. Současně rekapituluje skutečnosti vztahující se k existenci potřebných finančních prostředků nacházejících se v této úschově a možnosti uspokojení nároků OSSZ Praha – západ. Své tvrzení dokládá usnesením Nejvyššího soudu v Brně ze dne 6. 12. 2005, č. j. 21 Cdo 1256/2005 – 141, a usnesením téhož soudu ze dne 6. 12. 2005, č. j. 21 Cdo 2838/2004 – 148. Připouští, že i když právní řád České republiky zatím podrobnou úpravu takového postupu nemá, dopadá na projednávaný případ plně závazek státu z čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, jímž se Česká republika zavázala zajistit každému, jehož práva a svobody přiznané Úmluvou byly porušeny, účinný právní prostředek nápravy před národním orgánem, i když se porušení dopustily osoby při plnění úředních povinností. Má za to, že Česká republika nemůže porušovat svoje závazky, tj. na jedné straně žalobci blokovat příjmy a majetek, ignorovat jeho majetkové nároky a současně nezávisle na tom vymáhat proti žalobci plnění závazků, jako by jeho majetkových nároků nebylo. Navrhoval proto zrušit napadené rozhodnutí žalované s tím, nechť si OSSZ uplatní svůj nárok z výkazu nedoplatků poddlužnickou žalobou proti částce 33 614 084 Kč, složené v soudní úschově u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. Sd 58/2000. Současně se žalobou požádal žalobce, aby soud vydal předběžné opatření, jímž by bylo uloženo OSSZ Praha – západ odložit do pravomocného rozhodnutí o žalobním návrhu vymáhání částky vyměřené předmětným platebním výměrem.

Městský soud usnesením ze dne 24. 1. 2008, č. j. 12 Ca 23/2007 – 34, návrhu nevyhověl. (Ústavní stížnost podaná žalobcem proti tomuto rozhodnutí byla usnesením Ústavního soudu ze dne 6. 8. 2008, sp. zn. II ÚS 808/08, odmítnuta jako návrh zjevně neopodstatněný.)

Městský soud v Praze napadeným usnesením ze dne 17. 2. 2009 žalobu odmítl a současně vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Dospěl k závěru, že výzva k peněžitému plnění v náhradní lhůtě, tedy i výzva k zaplacení nedoplatků na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, je správním aktem vydaným ve fázi vymáhání nedoplatků. Nejde o rozhodnutí správního orgánu, kterým se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti žalobce, jak má na mysli ustanovení § 65 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Výzva je podle městského soudu svou podstatou pouze upomínkou k zaplacení předmětné částky, neukládá povinnost, ale pouze určuje náhradní lhůtu, v níž má být splněna povinnost již stanovená a existující, která nebyla splněna v řádné lhůtě. Jelikož výzva k peněžitému plnění v náhradní lhůtě není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., je tak vyloučena ze soudního přezkumu podle § 70 písm. a) s. ř. s. Žaloba proti ní podaná je ve smyslu § 68 písm. e) s. ř. s. nepřípustná, a proto ji soud podle ustanovení § 46 odst. 1, písm. d) s. ř. s. odmítl.

Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž označuje názor Městského soudu v Praze o vyloučení výzvy k zaplacení nedoplatků na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti ze soudního přezkumu [ve smyslu ustanovení § 70 písm. a) s. ř. s.] za protiústavní a tedy nesprávný. Navrhuje, aby napadené usnesení ze dne 17. 2. 2009, č. j. 12 Ca 23/2007 – 65, bylo Nejvyšším správním soudem zrušeno v celém rozsahu a věc vrácena Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení. Uvedl dále, že v rámci svých smluvních závazků je dosud vázán v zahraničí obchodními jednáními, a proto si dovoluje požádat, aby mohl odůvodnit svoji kasační stížnost po návratu do České republiky. Kdy lze očekávat tento návrat však v kasační stížnosti ze dne 31. 3. 2009 neuvedl.

Městský soud v Praze stěžovatele vyzval přípisem ze dne 21. 4. 2009, č. j. 12 Ca 23/2007 – 76, aby ve lhůtě 1 měsíce od doručení této výzvy písemně ve dvojím vyhotovení odstranil nedostatky kasační stížnosti, mj., aby uvedl, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je rozhodnutí soudu napadáno.

Podáním ze dne 29. 6. 2009 reagoval žalobce na výzvu soudu žádostí o prodloužení lhůty k doplnění kasační stížnosti do doby rozhodnutí o námitce podjatosti, kterou proti soudcům Městského soudu v Praze vznesl.

Městský soud v Praze však o žádosti o prodloužení lhůty nerozhodl a věc předložil Nejvyššímu správnímu soudu jednak k rozhodnutí o vznesené námitce podjatosti a jednak k rozhodnutí o žalobcem podané kasační stížnosti proti usnesení o odmítnutí žaloby.

Nejvyšší správní soud nejdříve rozhodl o žalobcově námitce podjatosti soudců Městského soudu v Praze, a to usnesením ze dne 29. 9. 2009, č. j. Nao 64/2009 – 89, jímž námitku podjatosti odmítl pro opožděnost. Toto usnesení bylo doručeno žalobci dne 6. 10. 2009 a nabylo právní moci dne 7. 10. 2009.

Poté Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 15. 12. 2009, č. j. 4 Ads 131/2009 – 93, (vydaným po více než 8 měsících od žádosti stěžovatele o prodloužení lhůty k jejímu

podání) stěžovatele vyzval, aby do 1 měsíce od doručení usnesení (výzvy) doplnil kasační stížnost ze dne 31. 3. 2009 tak, aby z ní bylo patrné, z jakých důvodů napadá usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. 2. 2009, č. j. 12 Ca 23/2007 - 65. Nejvyšší správní soud totiž zjistil, že o žádosti stěžovatele o prodloužení lhůty nebylo dosud rozhodnuto, když se ztotožnil s městským soudem v tom, že podaná kasační stížnost stěžovatele nemá náležitosti ve smyslu § 106 odst. 1 s. ř. s., neboť stěžovatel neuvádí nic konkrétního proti napadenému usnesení, neuvádí jakých pochybení se soud dopustil, ať již ve smyslu vad řízení, či v právním závěru.

Stěžovatel následně kasační stížnost doplnil podáním ze dne 27. 1. 2010, ve kterém namítal, že „soud v odůvodnění usnesení č. j. 12 Ca 23/2007 - 65 ze dne 17. 2. 2009 určité a srozumitelně nevysvětluje z čeho usuzuje, že rozhodnutí žalované se řídí stejnou právní úpravou jako výzva žalované, která mu předcházela, jakoby práva na opravný prostředek proti výzvě a rozhodnutí o jeho odmítnutí nebylo. Z odůvodnění usnesení není také patrné proč soud, pokud nesouhlasí s titulem žaloby podle § 65 odst. 1 s. ř. s., uplatnění práva na soudní ochranu podmiňuje svým názorem na správnost titulu žaloby, aniž by přihlédl, že ust. § 64 s. ř. s. připouští aplikaci ust. § 5 v části první o. s. ř. soudem“. Dále stěžovatel uvedl, že po podání kasační stížnosti uplatnil námitku podjatosti Městského soudu v Praze. Přílohami doložil, že tímto jedním z mnoha útoků na jeho osobu a majetkovou integritu, jímž je vystaven od r. 2000, je zpochybněna nestrannost a nezávislost Městského soudu v Praze ve smyslu práva žalobce na nezávislý a nestranný soud podle čl. 36 a násl. Listiny a čl. 6 Úmluvy. Nejvyšší správní soud však usnesením ze dne 29. 9. 2009, č. j. Nao 64/2009 - 89 námitku podjatosti soudců odmítl, jakožto podání nezpůsobilé založit právní účinky námitky podjatosti podle § 8 s. ř. s. pro opožděnost této námitky a absenci její personální povahy. S poukazem na to, že Nejvyšší správní soud v naposledy zmíněném usnesení podle stěžovatele rezignoval na čl. 95 odst. 2 Ústavy, podal žalobce proti tomuto usnesení dne 27. 11. 2009 ústavní stížnost s námitkou podjatosti předsedy Ústavního soudu JUDr. Pavla Rychetského, ve „smyslu trestního oznámení žalobce Nejvyšší státní zástupkyni ze dne 3. 3. 2009, které je přílohou námitky podjatosti podáním žalobce ze dne 6. 4. 2009“. Ústavní soud v současném složení nezklamal. Bez zbytečného odkladu žalobci postoupil usnesením sp. zn. II. ÚS 3085/09 ze dne 16. 12. 2009 podklad, aby se žalobce v rámci svého petičního práva občana EU mohl podle Lisabonské smlouvy domáhat skutečně nezávislého a nestranného soudu mimo Českou republiku. Stěžovatel poukázal rovněž na nestandardní podmínky v České republice, kdy podle jeho názoru některé soudy umožňují parlamentním stranám natolik veřejně pohrdat smlouvami, Ústavou a zákony, že v důsledku takto rozmáhající se korupce stát již přestává plnit základní funkce do té míry, že namísto exemplárního potrestání podvodníků s vysokoškolskými tituly v oboru práva vězením a konfiskací podvodem získaného majetku, připouští diskuzi o pouhém „odebrání“ titulů. I za takto nestandardních podmínek nehodlá stěžovatel nic změnit na tom, že jeho práva jsou podle čl. 1 Listiny nezadatelná, nezcižitelná, nepromlčitelná a nezrušitelná. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., v rozsahu a z důvodů, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Z textu kasační stížnosti vyplývá, že stěžovatel namítá důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel vytýká napadenému usnesení Městského soudu v Praze nepřezkoumatelnost, spočívající v tom, že v něm není určité a srozumitelně vysvětleno, z čeho městský soud usuzuje, že rozhodnutí žalované se řídí stejnou právní úpravou jako výzva žalované.

K této námitce Nejvyšší správní soud v první řadě uvádí, že nepřezkoumatelností trpí rozhodnutí soudu tehdy, je-li nesrozumitelné, nebo neobsahuje-li dostatek důvodů, tj. není možné vysledovat myšlenkový postup, jímž soud ke svému rozhodnutí dospěl. V předkládaném případě však tomu tak podle názoru Nejvyššího správního soudu není. Městský soud v Praze totiž v napadeném usnesení uvádí důvody, pro něž nelze výzvu k peněžitému plnění v náhradní lhůtě považovat za rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., kterým se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti žalobce (výzva k peněžitému plnění v náhradní lhůtě je svou podstatou pouze upomínkou k zaplacení předmětné částky, neukládá povinnost, ale pouze určuje náhradní lhůtu, v níž má být splněna povinnost již stanovená a existující, která nebyla v řádné lhůtě splněna). Lze tedy usoudit, jakými úvahami se městský soud řídil. Odůvodnění usnesení umožňuje také dovodit, že totéž platí i pro navazující rozhodnutí odvolacího správního orgánu, i když výslovně to v odůvodnění vyjádřeno není. V odůvodnění usnesení pak nechybí ani odkaz na zákonné ustanovení, podle něhož městský soud postupoval. Nejvyšší správní soud tak má za to, že napadené usnesení Městského soudu v Praze má všechny podstatné náležitosti, vyplývá z něj, jakým způsobem a z jakého důvodu Městský soud v Praze rozhodl a rozhodně je nelze považovat za nepřezkoumatelné.

Nejvyšší správní soud se rovněž plně ztotožňuje s argumentací a závěrem městského soudu, že výzvu k peněžitému plnění v náhradní lhůtě nelze považovat za rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. K tomuto závěru Nejvyšší správní soud v minulosti již opakovaně dospěl ve své judikatuře. Tak např. v rozsudku ze dne 31. 3. 2009, č. j. 7 Afs 24/2009 - 71, který je dostupný na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud vyslovil, že *výzva podle § 73 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, a na ní navazující rozhodnutí odvolacího správního orgánu obecně nejsou rozhodnutími ve smyslu § 65 s. ř. s. To však neplatí v případech, je-li tato výzva ve skutečnosti prvním úkonem správce daně deklarujícím daňovou povinnost stěžovatele - stanovenou zálohu na daň (§ 1 odst. 1 a § 32 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků), zvláště když z obsahu odvolání i podané žaloby je zřejmé, že stěžovatel namítal stanovení zálohy v nesprávné výši, resp. neexistenci této daňové povinnosti jako takové. Odmítnutí žaloby s poukazem na kompetenční vyluku [§ 70 písm. a) s. ř. s.] by pak bylo za tohoto skutkového stavu věci zásahem do práva stěžovatele na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních*

práv a svobod. (Obdobně Nejvyšší správní soud rozhodl např. v rozsudku ze dne 28. 6. 2006, č. j. 1 Afs 149/2005 – 71 a 1 Afs 150/2005 – 68).

Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že správní orgány při vymáhání nedoplatků na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti postupují podle části šesté zákona č. 337/1992 Sb., jak vyplývá z ustanovení § 1 odst. 4 tohoto zákona. Zdůrazňuje, že v posuzované věci předmětná výzva nebyla prvním úkonem správního orgánu (žalované), neboť jak vyplývá ze správního spisu, první úkon žalované vůči stěžovateli představoval výkaz nedoplatků ze dne 30. 7. 2007, č. j. 3280/07, jímž byla deklarována jeho povinnost k zaplacení nedoplatku na pojistném. Označeným výkazem nedoplatků, který nabyl právní moci dne 30. 7. 2007, byla stěžovateli předepsána podle ust. § 104g odst. 1 zák. č. 582/1991 Sb., v platném znění, k úhradě dlužná částka podle stavu účtu jeho organizace, který je veden u OSSZ Praha - západ ke dni 27. 7. 2007, ve výši 197 990 Kč (včetně penále). Z obsahu stěžovatelova odvolání a posléze žaloby je rovněž zřejmé, že nenamítá nesprávnou výši předepsaného nedoplatku, jen žádá, aby žalovaná k uspokojení svých nároků za stěžovatelem „využila institutu návrhu na nařízení exekuce příkázáním pohledávky ze soudní úschovy“.

Poukázat lze rovněž na rozsudek ze dne 29. 1. 2004, č. j. 2 Afs 28/2003 - 48, publikovaný pod č. Sb. NSS 187/2004, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že *v řízení o splnění daňové povinnosti daňovým ručitelem je třeba odlišovat dva druhy výzev. První (§ 57 odst. 5 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků), proti níž se může ručitel odvolat proto, že není ručitelem nebo že ručení bylo uplatněno ve větším než zákonem stanoveném rozsahu anebo že již byla požadovaná částka zaplacená. Doručením této výzvy se daňový ručitel stává daňovým dlužníkem, jemuž vzniká platební povinnost; tato výzva je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., kterou lze po vyčerpání opravných prostředků vlastních daňovému řízení napadnout správní žalobou. Druhým typem výzvy je výzva k uhrazení daňového nedoplatku v náhradní lhůtě podle § 73 odst. 1 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, která má již jen povahu procesního úkonu adresovaného daňovému dlužníku s přesně stanovenou daňovou povinností; tato výzva proto nepodléhá přezkumu ve správním soudnictví. O druhý typ výzvy k uhrazení nedoplatku v náhradní lhůtě adresované přímo dlužníku jde v projednávané věci a tato výzva, stejně jako na ni navazující rozhodnutí odvolacího správního orgánu, tudíž nepodléhá přezkumu ve správním soudnictví.*

Městský soud tedy postupoval správně, pokud žalobu odmítl.

Nejvyšší správní soud nad rámec potřebného odůvodnění dodává, že i kdyby nebyl dán důvod k odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., musela by žaloba být městským soudem odmítnuta pro opožděnost podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť napadené rozhodnutí žalované bylo stěžovateli doručeno dne 2. 10. 2007, avšak stěžovatel podal žalobu k poštovní přepravě až dne 11. 12. 2007, tedy po uplynutí dvouměsíční lhůty k podání žaloby ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s., která skončila dnem 3. 12. 2007 (dne 2. 12. 2007 byla neděle a konec lhůty k podání žaloby se tak ve smyslu ustanovení § 40 odst. 3 s. ř. s. posunul na nejbližší následující pracovní den). Na samotný závěr Nejvyšší správní soud konstatuje, že postupu městského soudu, který opožděnou žalobu odmítl pro nepřipustnost, nelze nic vytknout, neboť odmítnutí žaloby pro nepřipustnost má přednost před odmítnutím žaloby pro opožděnost; viz rozsudek ze dne 28. 2. 2008, č. j. 5 Afs

69/2007 - 64, ve kterém Nejvyšší správní soud vyslovil, že *důvod odmítnutí žaloby pro vyluku ze soudního přezkumu kvůli tomu, že žalobou napadený úkon správního orgánu není „rozhodnutím“ ve smyslu legislativní zkratky v § 65 odst. 1 s. ř. s. [§ 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 68 písm. e) a § 70 písm. a) s. ř. s.], vylučuje současnou existenci důvodu odmítnutí žaloby pro opožděnost [§ 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]*.

V návaznosti na uvedené proto Nejvyšší správní soud uzavírá, že není dán žádný z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., pro které by bylo třeba napadené usnesení Městského soudu v Praze zrušit.

Nejvyšší správní soud proto v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšné žalované náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalované právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. dubna 2010

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu